

Al ging carnaval niet door, de kerk wel

Dit schrijf ik op de laatste dag van carnaval. Carnaval? Welk carnaval? Corona...! Niks dus! Maar een fotograaf lukte het toch om iemand te spotten in carnavalskleren – iemand die zich niet uit het veld liet slaan en in vol ornaat voor de Dom van Keulen langs liep. Met mondkapje, dat wel. Verrassend gezagsgetrouw voor een volksfeest waarbij je juist alle gezagsverhoudingen om mag keren.

De foto beeldt precies uit wat ik me had voorgenomen om nu te schrijven. Want ook al heeft het carnaval vorig jaar het coronavirus nog zo geholpen, het ondankbare virus saboteerde in ruil nu wel het carnaval. En datzelfde virus saboteert ook al maanden waar een kerk voor staat en gaat: diensten waarin je elkaar in levende lijve ontmoet, waarin je God toezingt en elkaar moed; groepjes jongeren die het samen erover hebben hoe Jezus hun neuzen de goede kant op laat 'kijken', ook als het leven lastig is.

Deel van een recente krantenfoto: in carnavalskleding langs de Dom van Keulen. © epa – Friedemann Vogel

Maar intussen merk ik vooral

hoeveel in een kerkgemeenschap wel doorgaat. Sommigen bellen anderen, of gaan toch even fysiek langs. En OK, *online* is niet fysiek – maar er zijn meer mensen die de kerkdiensten opzoeken en meebeleven dan ik normaal in de kapel voor me zie zitten. En ik zie jongeren op mijn beeldscherm, die op hun eigen mobieltje weer een bijbeltekst opzoeken waar we het over hebben. Met twee anderen heb ik individuele gesprekken, soms fysiek, soms digitaal, wat het betekent om mee te doen in de kerk.

Carnaval betekent: *carne vale!* Vlees, vaarwel! Want vanaf aswoensdag (17 februari, dit jaar) begint de veertigdagentijd. Niet alleen vroeger, maar nog altijd doen veel christenen dan aan een soort vasten, zoals geen vlees bij het eten. Op weg naar Goede Vrijdag, toen Jezus meer leed verdroeg dan een tijdje geen vlees eten.

Een volksfeest om nog net even los te gaan vóór het vasten. Ging dat feest nu niet door, de kerk is eeuwenlang wel doorgegaan. Langer dan de Dom van Keulen af is (1880). Langer dan toen de eerste steen werd gelegd (1248). Sterker, langer dan er stenen of zelfs houten kerkgebouwen zijn. De eerste christenen ontmoetten elkaar gewoon thuis. Om uit te wisselen hoe Jezus hun leven veranderd had. En om samen te eten. Met vlees – of brood.

Rob Nijhoff, 16 februari 2021; reacties: predikant@duiven-velp.nl